

SKOVGAARDEN GENNEM 25 ÅR

Beskrevet af sygehjælper Mie Larsen.

"Plejehjemmet Skovgaarden" som det hedder i dag, er bygget som alderdomshjem, hvor ældre borgere fra kommunen kunne søge om at flytte ind, når de af en eller anden grund, enten var blevet alene eller på anden vis syntes det var for besværligt at blive i eget hjem.

Beboerne var således meget friske når de flyttede ind og havde det vældigt hyggeligt med hinanden, nogen spillede kort om formiddagen, medens andre hyggede sig på stuerne, lavede en kop kaffe og gik på besøg hos hinanden.

Til vores årlige fest 1. sept. var der altid god stemning, mange af damerne skulle ind til byen og købe ny kjole, et år var der også flere som ville have nyt gulvtæppe, for på denne dag var sognerådet inviteret til middag, og så skulle alle døre stå åbne, og man skulle selv se godt ud, for hvem fik man til bords? Blev det mon sognerådsformanden?

Personalet var ikke så stort, der var fire piger som boede på Skovgaarden, og der var et par stykker udefra + en der kom og vaskede hver tirsdag (alt tøj blev vasket på Skovgaarden) og vi var to nattevagter.

Frk. Koldkjær, som var vores første bestyrerinde, kunne godt komme og spørge, om man ville komme en dag og hjælpe enten med rengøring eller vask, og det gjorde man med glæde, for vi havde det hyggeligt, selv om vi også skulle bestille noget, og barnepige behøvede man ikke, for man tog barnet med, som en ældre beboer så passede.

Det var jo ikke så vanskeligt at få arbejde på det tidspunkt. Sept. 1960 gik jeg ind på Skovgaarden og spurgte Koldkjær om der var noget arbejde, Koldkjær svarede, "har du lyst kan du komme mandag aften i nattevagt." Jeg mødte til aftalt tid, fik en kop kaffe og blev vist ind til de to dårligste beboere, som skulle have mest hjælp, og var der noget man var i tvivl om, gik man op og spurgte Koldkjær, som jo boede der. Nattevagten var fra kl. 19 til kl. 7 morgen. Vi havde en vagtstue, og vi måtte jo sove ind imellem vi blev kaldt op.

Søndag var vagten noget længere, der skulle smøres brød til morgenkaffen. Når pigerne så kom ned, hjalp vi hinanden med de beboere, der skulle have hjælp. Når vi så havde fået morgenkaffe kunne jeg så gå hjem, men så havde jeg også tjent 17 kr. denne nat. Om aftenen havde vi det altid hyggeligt, var der ældre dansemusik i radioen, dansede vi, vi sang, læste historier og var pigerne hjemme, kom de som regel ned, og der var altid nogle natteravn blandt beboerne som blev oppe og fik en ekstra kop kaffe. Det kunne også være en af de ældre der lavede kaffe i tekøkkenet, og inviterede os, og så var der dækket fint bord med blomster og lys, og måske et lille glas.

I 1970 kom vi så i storkommunen og så måtte man jo ikke arbejde så mange timer. Nattevagten var nu fra 23 til 7. Jeg startede med at gøre rent nogen steder, vande blomster og alt tøj der skulle repareres var lagt frem.

Vi kom nu i fagforening, som ingen af os havde været før, vi fik sygeplejersker (før brugte vi hjemmesygeplejersken, når vi havde brug for det) og vi begyndte på sygehjælper-skole og fik 3 holdskift.

Sådan beskrev en tidligere medarbejder i 1984...

Margit Bast - der har arbejdet 20 år på Skovgaarden- og som nu bruger Skovgaarden som aktivitetstilbud skriver :

20 års arbejde på Skovgaarden.

Jeg er stoppet med at arbejde or 11 år siden, og prøver nu at tænke tilbage på årene, der er gået. Der er sket store forandringer.

Jeg startede hos frk. Koldkær. På den tid var det alderdomshjem, og der var ikke uddannet personale. Alle deltog i alt - pleje, rengøring, vask. Der var vaskekone der gik tidligt ned i vaskeriet, for i flere år blev alt vasket på hjemmet.

Der var jo mange der kom på hjemmet når den ene ægtefælle var lidt dårlig, og der var en egen hyggelig atmosfære og alle kom hinanden ved, beboere og personale. Med tiden kom der en lidt anden måde, der kom sygeplejersker, sygehjælpere, og nogle år med skiftende ledere, og det gav utryghed.

Når jeg tænker tilbage og tænker på de forhold hvor der kun var to badeværelser, få toiletter og lave senge, og jeg havde 3 med stift ben, der jo skulle op hver morgen. Vi brugte ikke "kran" - nej man løftede også ned og op af badekarret. Ja og stuerne var små med lille forgang med håndvask, - men alligevel et godt samarbejde - og tid til at hygge med beboerne. Om sommeren var 4 i sommerhus, hvor 1 eller 2 af personalet var med, o de øvrige beboere kom på skift en tur til kaffe om eftermiddagen.

Det var dejligt, da der blev bygget om med stuerne, der blev anderledes.

I flere år drak vi kaffe med de ældre oppe i dagligstuen, og så sang vi sammen, og når en ældre havde fødselsdag startede personalet med at synge noget den ældre syntes om.

Vi sang julen ind. Der blev lavet meget til en fødselsdag, så gik kokkepigen ned og spurgte, hvad de gerne ville have til middag og hvor mange gæster, der kom.

Nu er det også slut - køkkenet er væk - ak ja, det er ikke ene godt alt det nye.

Efter hvad jeg har setog oplevet er det dejligt, at der stadig er en god atmosfære på Skovgaarden og rare arbejdspladsforhold, men synd for de ældre, at der ikke er mere tid.

Jeg holder stadig af at hilse på de få gamle kollegaer, og har altid mødt venlighed fra alle kanter, beboerne er der kun et par stykker tilbage af - ja min tid som ufaglært sygehjælper ser jeg tilbage på med glæde.

Margit Bast

Sådan beskrev en tidligere medarbejder i 1999...